

BOGDAN A. PĂPĂDIE

FRĂȚIA SPIONILOR

Nume de cod: Hiram

București, 2025

Editat de **Neverland SRL**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**
Copyright © 2025, **Editura Neverland**

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PĂPĂDIE, BOGDAN

Frăția spionilor: Nume de cod: Hiram / Bogdan A. Păpădie -
București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-083-4

821.135.1

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

 Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

 Ujmag.ro

*Tuturor eroilor români neștiuți
– căzuți pe frontul secret –*

În loc de introducere

Mi-a luat mult timp până m-am decis să scriu această carte (*Nume de cod: Hiram*), prima dintr-o serie dedicată acțiunilor duse de serviciile secrete românești și străine pe teritoriul țării noastre și nu numai. Seria, pe care am intitulat-o sugestiv *Frăția spionilor*, deoarece ne dezvăluie o frăție a elitelor *intelligence*-ului românesc ce se luptă pentru apărarea integrității și suveranității statului național unitar într-un context mai mereu defavorabil României, vede lumina tiparului sub forma unor cărți de beletristică. Aventurile eroilor noștri se derulează pe fundalul unor evenimente reale din istoria recentă, îmbinarea acestora ducând uneori la credința că totul s-a petrecut aievea. *Vă rog, totuși, să nu confundați realitatea cu ficțiunea!*

În același timp, urmărind cu atenție misiunile eroilor noștri, „umbre“ ce acționează pe frontul invizibil al spionajului, nu putem să nu ne gândim la întrebarea destul de tulburătoare (sugerată de un fost as al spionajului românesc, domnul Florian Gârz), care încă se mai pune și se va pune probabil din ce în ce mai tranșant, despre misterele unor „umbre“ ce au adus și aduc lumină în mințile celor care iau decizii: *Cât*

„întuneric“ și câtă „lumină“ produc aceste „umbre“? De unde alte și alte întrebări: *Unde-i „soarele“ care le generează? Pe care „cer“ răsare acesta? Și cine îl mai vede?*

Ei bine, volumul de față pătrunde în interiorul acestor „umbre“ și le dezvăluie, atât cât se poate dezvălui într-o manieră scurtă, dar succintă, dramele și misterele. Care conduc spre serviciile secrete de care aminteam anterior și despre care cititorii avizați cunosc, cel mai probabil, că au stat, alături de centrele de putere globală și regională, mereu în spatele evenimentelor majore care au marcat istoria universală; ultimele dintre acestea, invazia rusă asupra Ucrainei și conflictul din Fâșia Gaza, sunt doar excepția ce confirmă regula. Deși nu sunt un susținător al conspirațiilor de tot felul, nu pot nega evidența: în spatele convulsiilor ce au zguduit lumea în ultimele decenii, cutremurător, se află o adevărată „pânză de păianjen“ țesută de serviciile secrete! Servicii secrete ce s-au angajat într-un război pe viață și pe moarte pentru hegemonia europeană și mondială.

Ficțiune sau adevăr? Încercând să separ una de cealaltă, am realizat că nimic n-ar fi fost posibil fără sprijinul unor entități care au organizarea și capacitatea necesare spionajului de vârf și operațiunilor clandestine. Trebuie să fii cel puțin naiv să crezi că doar câțiva tineri islamiști ar fi avut capacitatea logistică sau informativă de a organiza sângheroasele atentate de la Paris, din noiembrie 2015 (soldate cu 130 de morți), de a penetra și înșela vigilența imensului aparat francez de *intelligence* (Franța are 33 de servicii secrete!), superdotat și superfinanțat, așa cum nimeni nu poate explica logic cum peste două milioane de migrantși au pătruns într-o Uniune Europeană ce

a investit zeci de miliarde de euro pentru securizarea frontierelor sale. A daug aici și atacul Hamas din 7 octombrie 2023, care a surprins (oare?) cele mai finanțate servicii secrete ale planetei, cele israeliene, penetrând cea mai securizată graniță din lume. Ori atacul sângeros din 2024, revendicat de gruparea teroristă Stat Islamic, în urma căruia 143 de oameni au murit după ce patru atacatori, care purtau costume de camuflaj, au deschis focul asupra miilor de persoane ce se aflau într-o sală de spectacole de la periferia Moscovei. Și atunci vine nedumerirea firească: *Cine și de ce a făcut posibil astfel de acțiuni, care au însângerat și îndoliat o lume întreagă, și ce rol a avut spionajul în tot acest scenariu diabolic?*

Înainte de a începe să citim acest prim volum din serie, să încercăm să răspundem – succint – unei întrebări: Ce este spionajul? Din punctul meu de vedere, spionajul este „arta neagră“ a relațiilor internaționale. Vreme de șapte milenii, spionajul a fost clasat printre „artele negre“ ale istoriei, strict segregat de afacerile politice. Abia din veacul al XVII-lea, în Franța, cardinalii Richelieu și Mazarin – fiecare dintre ei ocupând fotoliul de prim-ministru vreme de 18 ani – introduc oficial spionajul în alcovul politicii. Mazarin lansează chiar o aserțiune celebră, care face și astăzi carieră: *„Serviciul de spionaj este felinarul de noapte ce luminează sumbrele cărări ale politicului“*.

Spionajul, ca și contraspionajul, este omniscient, omnipotent și omniprezent. Acestuia nu-i scapă nimic, nici chiar viața privată a oamenilor. Mai ales slăbiciunile lor, păcatele lor, pasiunile lor, gusturile, înclinațiile, capacitățile intelectuale, bolile de care suferă, fobiile și dorințele, petele negre din

propriul trecut. Absolut tot! Și atunci, de exemplu, să credem că nu pot combate, prin cunoaștere, acțiunile unor exaltați ce se vor martiri sau atacurile tot mai dăunătoare de pe internet? Sau nu pot anticipa, fie și la nivel analitic (urmate de acțiuni specifice de combatere), evenimentele politice ce schimbă soarta unor națiuni?

Nu de puține ori, am auzit că ponderea de reușită a actelor teroriste și nu numai este dată de imprevizibilitatea autorilor. Nu contest, oamenii pot fi agresivi, diabolici sau fermecători, disperați, blajini, bezmetici, cutezători sau hrăpăreți, generoși sau detestabili; pot fi cârcotași, orgolioși, invidioși sau desfrânați, exaltați sau farisei; pot deveni posesivi, smeriți, avari sau lăudăroși, vicioși, mincinoși, lacomi sau pățimași. Dar toate aceste trăsături ascunse de caracter se pot constitui în tot atâtea informații extrem de prețioase, utilizate cu precădere în munca de recrutare, de exploatare „în orb“, de compromitere, de șantajare, dirijare, manipulare sau influențare a acestora. Pe vremea când era șef al Serviciului de contraspionaj francez, contele de Marenches declara la o conferință de presă: *„În ziua de azi, pentru a stăpâni cât mai mulți oameni, nu se mai cuceresc teritorii, ci sufletele acelor oameni. Odată ce ai sufletul, ai omul; iar când ai omul, teritoriul vine de la sine“.*

Concluziile le trageți singuri...

AUTORUL

Capitolul I

Jurnalist sau spion?

(RADOR) ● Vremuri tulburi... ● Contraofensiva ucraineană înregistrează progrese împotriva Rusiei, pentru propaganda occidentală, dar pe frontul din Ucraina eşuează lamentabil. ● Sprijinul american pentru Kiev vine cu un nou ajutor în valoare de un miliard de dolari ● Preşedintele Klaus Iohannis declară că prezenţa unor resturi de drone ruseşti în România „ar fi absolut inacceptabilă, reprezentând totodată o gravă încălcare a suveranităţii şi integrităţii teritoriale a României, un stat aliat al NATO“. ● În paralel cu agresiunea rusă din Ucraina se vorbeşte de reconstrucţia ţării vecine, dar despre pace, mai puţin. ● Pe plan intern, deşi planeta stă pe un butoi cu pulbere, se discută despre reglementarea problemei trotinetelor electrice. ● În rest, toate forţele politice ale ţării se concentrează pe alegerile din 2024.

* * *

Când am îmbrăţişat meseria de jurnalist, sincer, n-am crezut vreodată că am să ajung să colaborez cu elita

intelligence-ului românesc¹. Mă mulțumeam cu viața de redacție, cu ședințele de sumar, cu serviciile de la tipografie, acolo unde a fi *cap limpede* sau *responsabil de număr* era o veritabilă mândrie pentru noi, *pufarezii*² presei postdecembriste. Ca să nu mai vorbesc de pasiunea cu care alergam pe la conferințele de presă, pe la toate ministerele și instituțiile din subordinea acestora, pentru a culege informațiile necesare materialelor pe care le redactam zi de zi. Tot ce conta era *marfa*, adică materialele de interes pentru publicul cititor, deoarece am uitat să subliniez că meseria de jurnalist am învățat-o în calitate de redactor la un ziar din București. Unul cu acoperire națională, o publicație tipărită clasică, așa cum mai rar întâlnim în zilele noastre. Iar visul meu era să ajung să conduc un ziar sau, cum totul este posibil în această viață, să am propria publicație.

Soarta a vrut însă altceva, chiar dacă, atunci când m-am decis să abordez cariera de jurnalist la începutul anilor 1990, am fost convins că voi explora realitatea dintr-un unghi diferit, cu intenția de a informa și de a educa publicul. Fără să-mi dau seama, după mai bine de 30 de ani de presă, am fost atras în lumea fascinantă a *intelligence*-ului românesc, fiind introdus treptat în angrenajul acestui domeniu. Acolo, sub acoperirea meseriei de jurnalist, dar mai ales a funcției de director de publicație și patron al unui trust de presă, am numit *Cronica Politică* și tot ce înseamnă acest proiect mediatic, poziții ce mi-au deschis mereu aproape orice ușă în politica românească și nu numai, am învățat să navighez cu pricepere

1 Aici cu sensul de *culegători* de informații secrete – agenți sau spioni (*n.a.*).

2 Termen militar, jargon cazon ce-i etichetează pe tinerii recruți (*n.a.*).

printre secretele și intrigile politice, contribuind la revelarea unor informații vitale pentru securitatea națională. Dar să nu anticipez...

* * *

Într-o frumoasă și călduroasă zi de toamnă bucureșteană, la invitația unui amic ajuns ministru în Guvernul României, mă grăbeam să ajung la o conferință de presă la Aspen Institute Romania (asociație nonprofit, nonguvernamentală, dedicată promovării leadershipului luminat în țara noastră și în regiunea Europei Centrale și de Est – după cum se prezintă pe propriul site). Atent la nebunia traficului bucureștean, dar și lipsit la acea vreme de experiența unui agent de teren instruit, n-am observat că sunt supravegheat și urmărit de un tâlpaș³. Și ce părea la început doar un act de prezență pentru a-l intervieva pe amicul ministru, din acea zi a evoluat într-o misiune periculoasă, în care limitele dintre jurnalist și agent secret s-au estompat definitiv. Astfel am descoperit că lumea complexă a spionajului nu este complet străină pentru mine, iar ambiția și curiozitatea mea vor juca un rol esențial în eforturile de a pătrunde și de a dezvălui adevăruri ascunse.

La capătul acelei acțiuni jurnalistice, un individ misterios din serviciile secrete m-a abordat discret la ieșirea din sediul Aspen. Ca jurnalist cu experiență, eram obișnuit cu diverse interacțiuni și surse neașteptate, însă prezența acestui personaj (realmente) evocator de spionaj mi-a ridicat imediat un

3 Profesionist, în argoul serviciilor secrete (*n.a.*).

semn de întrebare. Cu părul puțin grizonant, undeva pe la 45 de ani, înalt, cu o statură athletică și îmbrăcat elegant, într-un costum gri, stăpân pe mimica sa și folosind un limbaj ales cu grijă, James Bond-ul autohton mi s-a adresat direct:

— Domnul Paul?

— Sigur... Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Marinescu și, scoțând legitimația SRI cu insignă din buzunarul de la piept, vă mărturisesc că lucrez în contraspionaj. Îmi cer scuze pentru modul mai puțin convențional de abordare, dar avem nevoie de sprijinul dumneavoastră.

— Puțin probabil, zic sigur pe mine, dar dacă pot ajuta cu ceva...

— Sigur că puteți. Dar să facem câțiva pași împreună, vă rog.

Împins de curiozitate, am acceptat. După ce s-a asigurat, din reflex profesional probabil, că nu suntem urmăriți de careva, agentul Marinescu a pornit spre Piața Victoriei. Mi-a făcut semn discret să-l urmez și a reluat dialogul întrerupt cu câteva momente mai înainte.

— Domnule Paul, poate știți că meseria de jurnalist este, pe undeva, similară celei a unui agent operativ. Ca să fiu mai clar, fiind jurnalist și patron media, sunteți în contact cu diverse surse de informații și, astfel, puteți avea un rol important în comunicarea unor aspecte sensibile. Într-un dialog deschis și transparent, vă rog să discutăm despre posibilitatea de colaborare pentru a ne ajuta cu informații relevante. Practic, prin furnizarea unui sprijin informativ, putem lucra împreună pentru a contribui la menținerea securității țării și

a preveni eventuale amenințări la adresa societății noastre. Vă asigur că orice informație va fi tratată cu cea mai mare seriozitate și confidențialitate și că parteneriatul nostru poate aduce beneficii semnificative pentru ambele părți. Putem discuta detaliile unei posibile colaborări, dacă acceptați, într-o locație anume?

M-am oprit o clipă, fixându-l cu privirea. Marinescu avea o alură impecabilă, însă tonul calm și abordarea directă îmi transmiteau un mesaj clar: nu era genul de om care să accepte ușor un refuz. Totuși, natura ambiguă a solicitării mă făcea să-mi pese mai mult de ceea ce urma să spun, sincer, decât de aparențele impuse de eticheta profesională.

— Înțeleg că aveți nevoie de ajutorul meu, dar ce mă asigură pe mine că această colaborare nu va compromite integritatea publicației mele sau independența mea ca jurnalist? am spus ușor provocator.

Marinescu a zâmbit vag, aproape imperceptibil.

— O întrebare foarte bună, domnule Paul. Și una la care mă așteptam. Tocmai de aceea, vreau să subliniez că orice formă de colaborare pe care o propunem va fi discretă și în limitele legii. Nu vă cerem să renunțați la principiile dumneavoastră. Dimpotrivă, acestea vă fac un partener valoros pentru noi.

— Apreciez explicația, dar încă nu mi-ați spus clar ce fel de *sprijin informativ* căutați, am replicat.

El a ezitat un moment, apoi a făcut un gest vag cu mâna, ca și cum ar fi tras o linie invizibilă între ceea ce avea voie să spună și ceea ce nu.

— Detalii concrete vom discuta într-un cadru mai sigur. Dar, ca să vă ofer un context, avem motive să credem că un

grup de influență din afara țării încearcă să manipuleze opinia publică prin intermediul unor canale media neoficiale. Avem nevoie de cineva din interior care să ne ajute să identificăm sursele acestora și, dacă este cazul, să contracărăm dezinformările.

Am simțit cum mi se zbârlește pielea pe brațe. Jocul despre care vorbea părea mult mai periculos decât o simplă dispută mediatică.

— Și dacă refuz? am întrebat, testând terenul.

Marinescu s-a oprit din mers și s-a întors spre mine, păstrând același zâmbet enigmatic.

— Este dreptul dumneavoastră să refuzați, domnule Paul. Dar, vă avertizez, există lucruri care se întâmplă indiferent de decizia pe care o luăm. Uneori, să stai pe margine e mai riscant decât să intri în joc.

Cuvintele lui mi-au rămas în minte ca un ecou rece, iar în acel moment mi-am dat seama că nu era doar o simplă conversație. Era începutul unei situații care avea să-mi testeze limitele mai mult decât mi-aș fi imaginat.

— Sigur, totuși pentru a medita puțin asupra ofertei, ca să-i spunem așa, dar și pentru a-mi rezolva întâi problemele de serviciu, haideți să ne vedem mâine-seară, la ora 20, la un restaurant discret. Ce ziceți?

— De acord, domnule Paul. Aveți aici numărul meu de telefon și aștept un semn de viață de la dumneavoastră.

Zicând acestea, agentul Marinescu mi-a înmănat o carte de vizită pe care era trecut, simplu, un număr de telefon. Mi-a strâns puternic mâna și, după ce mi-a spus cu seriozitate că înainte de toate, România, s-a urcat într-o Toyota Corolla de

culoare vișinie, apărută ca din senin la marginea trotuarului, după care s-a pierdut în traficul cotidian al capitalei.

* * *

A doua zi, pe seară, la ora stabilită, luam loc la una dintre mesele unui restaurant din zona Parcului IOR. Situat în imediata apropiere a parcului, la etajul 2 în Galeriile Titan, acesta avea un nume parcă predestinat: *KLANdestin*. Un loc perfect pentru orice întâlnire, în care n-am putut scăpa din priviri așezarea excentrică a luminilor, dar și elementele de decor îmbinate într-un mod imprevizibil. Uitându-mă la priveliștea panoramică a Parcului IOR, în timp ce savuram un pahar de Sauvignon Blanc, Marinescu a deschis discuția cu un subiect ce s-a dorit a fi, probabil, unul de încălzire.

— Domnule Paul, știați că Sauvignon Blanc este unul dintre cele mai populare vinuri albe din lume și că este obținut din struguri cu coajă verde, care pot crește în mai multe climate? Mai mult, că vinul Sauvignon Blanc are întotdeauna o aciditate caracteristică?

— Domnule Marinescu, vinificarea mustului pentru obținerea vinurilor albe se poate face nu doar din struguri albi. Pot fi utilizați ca materie primă și strugurii cu coajă mai închisă la culoare, cum ar fi Pinot Gris sau Gewürztraminer, nu m-am lăsat nici eu mai prejos.

— Aha... Deci sunteți o persoană ce cunoaște și apreciază un vin de calitate. Înțeleg, totodată, că formalismele nu-și au locul acum și aici, așa că voi trece direct la subiect și la motivul pentru care ne-am permis să vă abordăm și, de ce să n-o

spun, să vă cerem sprijinul. Ei bine, deși nu am stabilit clauzele unei eventuale colaborări între noi și dumneavoastră, vă voi expune ce așteptări avem de la colaborarea noastră. Nu cred că este cazul să subliniez că, în eventualitatea unui refuz, această întâlnire n-a avut loc vreodată.

— Care întâlnire?!

— Corect, prindeți repede ideea, domnule Paul. Deci, pe scurt, după cum probabil cunoașteți, anul viitor vor avea loc în România mai multe rînduri de alegeri, iar unele servicii străine și anumite centre de putere vor fi foarte active.

— Centre de putere? Sună a teorie a conspirației, fără su-părare.

— Nu se supără nimeni, domnule Paul. Realitatea este că lumea nu e condusă de politicieni, ci de cei din spatele lor. Fără oamenii bogați ai lumii și resursele acestora, canalizate de cele mai multe ori pe căi oculte, adică dincolo de canalele oficiale, dar nu neapărat ilegale, oamenii politici n-ar exista. Și cum ei sunt tributari sponsorilor din umbră, joacă după cum le cântă finanțatorii. Aceștia, care sunt practic și stăpânii mul-tinaționalelor, sunt adunați în tot felul de grupări secrete sau discrete, care la rîndul lor se regăsesc în acele centre de putere despre care vă vorbeam. Ele sunt fie regionale sau globale.

— Să înțeleg că acestea au și alte interese, față de cele eco-nomice, am intervenit eu. Am reținut bine?

— Sigur, deoarece pentru a controla economia unui stat și resursele naturale ale acestuia, rețineți, este necesar ca onor clasa politică a aceluia stat să fie controlată. Având legis-lativul și executivul la mână, cu siguranță cei interesați își vor impune propriile interese. Acum puteți înțelege de ce aceste

servicii secrete și centre de putere colaborează sau primele sunt direct sub controlul celor din urmă pentru a-și atinge scopurile. Iar unul dintre acestea este influențarea alegerilor prezidențiale.

— Deci vor să ne impună un președinte obedient lor, sper că am înțeles ideea. Dar asta nu este o noutate, domnule Marinescu. Asta se întâmplă de când lumea, am continuat eu, fericit că am ajuns pe tărâmul istoriei, una dintre marile mele pasiuni. Pe vremuri, domnitorii Țărilor Române mergeau să primească *lumina* de la marile puteri ale acelor vremuri, fie că vorbim de Înalta Poartă, de Regatul Poloniei sau de cel al Ungariei, de Imperiul Austro-Ungar sau de cel Țarist. Hohenzollernii au ajuns să conducă România fiindu-ne impuși, deși românul de rând îl iubea pe Alexandru Ioan Cuza, Domnul Unirii Principatelor. Mareșalul Antonescu a fost acceptat în calitate de *Conducător* de către Hitler, aflat în culmea puterii sale, dar asta pentru că Oștirea Română îl iubea, iar poporul român îl vedea ca un veritabil salvator după odiosul Pact Ribbentrop–Molotov. După cel de-Al Doilea Război Mondial, Gheorghe Gheorghiu-Dej ne-a fost impus de Stalin, iar Ceaușescu n-ar fi ajuns primul președinte al României dacă n-ar fi fost impus sau acceptat de către mărimile lumii de atunci. Iar după cum s-au derulat lucrurile și după evenimentele din Decembrie 1989, sincer, nu cred că președinții postdecembriști au folosit altă rețetă. Unul dintre ei chiar a recunoscut, la un post național de televiziune și la o oră de maximă audiență, cu o sinceritate dezarmantă, că politica dâmbovițeană se face doar cu girul și binecuvântarea... *Marelui Licurici* de la Washington!

— Domnule Paul, aveți perfectă dreptate, iar acum lucrurile nu par să stea diferit. În acest context, se observă o activitate crescută din partea unor agenții secrete și centre de putere internaționale. Aceste entități, ca să apun așa, adesea asociate cu activități de spionaj, își consacră deja resurse considerabile pentru a obține informații de interes în legătură cu scrutinul electoral de la finele anului viitor. Cum aceste acțiuni aduc atingere suveranității naționale și integrității procesului democratic, firesc, este important să ne pregătim cu responsabilitate pentru această provocare. Monitorizăm deja activitățile de pe acest palier al serviciilor secrete străine și am consolidat securitatea cibernetică, acestea fiind priorități esențiale pentru a asigura un proces electoral corect și transparent. Totuși, acțiunile de manipulare și diversiune au început să perturbe implicarea atentă a instituțiilor de stat și a partenerilor strategici, România riscând să nu poată gestiona eficient presiunile provenite de la aceste entități externe și să nu poată proteja integritatea alegerilor prezidențiale de anul viitor.

În timp ce stăteam acolo, ascultând cu atenție cele dezvăluite de Marinescu, am realizat că această întâlnire ar putea schimba complet perspectiva mea asupra evenimentelor ce aveau loc în spatele ușilor închise ale Puterii. Prin urmare, am acceptat să explorez noi dimensiuni ale jurnalismului, având convingerea că adevărul ascuns în *umbre* ar putea fi cheia înțelegerii unor povești uluitoare.

— Am reținut aspectele și nu vă contrazic. Cele enumerate de dumneavoastră confirmă practic dezvăluirile din presă, nu puțini dintre confrății jurnaliști dezbătând problema corectitudinii alegerilor viitoare, ca și noi în *Cronica Politică*.

Dar vorba multă, cum spuneau bătrânii, sărăcia omului! Să zicem că accept propunerea dumneavoastră, ce urmează?

— Semnarea unui angajament cu Prăvălia, așa numim noi instituția, apoi susținerea unor cursuri intensive de formare specifice culegerii de informații.

— Ok...

— În cazul specificat, mâine-dimineață la ora 9, vă așteptăm la o locație situată la o adresă anume.

Spunând acestea, pe fila unei mici agende cu coperte negre, Marinescu a notat o stradă și un număr din sectorul 5 și mi-a înmânat hârtiuța. În acea seară, după o cină prelungită, m-am despărțit de agentul SRI cu convingerea că, din acel moment, întâlnirile noastre vor fi mult mai dese, iar misiunile ce vor urma, într-un fel sau altul, ne vor împleni destinele.